

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové - pobočka v Pardubicích rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jana Dvořáka a soudců JUDr. Aleše Korejtky a Mgr. et Mgr. Jaroslava Vávry ve věci

žalobkyně: **STORMONT s.r.o.**, IČ 25261801
sídlem 5. května 441, 530 03 Pardubice
zastoupená Mgr. Liborem Zbořilem, advokátem
sídlem V jámě 699/1, 110 00 Praha

proti
žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**
sídlem Masarykova 427/31, 602 00 Brno

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 20. 3. 2020, č.j. 12035/20/5300-22442-706033

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Napadené rozhodnutí

1. Žalobce se včasnou žalobou domáhal soudního přezkumu v záhlaví tohoto rozsudku označeného rozhodnutí žalovaného, kterým bylo zamítnuto odvolání a potvrzena rozhodnutí Finančního úřadu pro Pardubický kraj ze dne 4. 2. 2019, č.j. 155293/19/2801-50525-607666, č. j. 171476/19/2801-50525-607666, č. j. 171516/19/2801-50525-607666 (dále

jen „platební výměry“), č. j. 171328/19/2801-50525-607666, č. j. 155557/19/2801-50525-607666, č. j. 155605/19/2801-50525-607666, č. j. 155693/19/2801-50525-607666 a č. j. 171391/19/2801-50525-607666 (dále jen „dodatečné platební výměry“), jimiž byla podle zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „ZDPH“) a § 147 a § 143 zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád (dále jen „daňový řád“) žalobkyni doměřena daň z přidané hodnoty za zdaňovací období březen, říjen a listopad 2016 a leden, květen, červen, červenec a září 2016.

II. Podstata věci

2. Správce daně zahájil dne 23. 6. 2016 u žalobce daňovou kontrolu na daň z přidané hodnoty za zdaňovací období března 2016 a dne 19. 4. 2017 byla zahájena daňová kontrola na daň z přidané hodnoty za zdaňovací období ledna 2016 a května až listopadu 2016. Dne 4. 2. 2019 vydal správce daně výše označené platební výměry a dodatečné platební výměry na daň z přidané hodnoty za uvedená zdaňovací období. Proti platebním výměrům podala žalobkyně odvolání. V něm namítala především neprovedení navržených důkazů – svědeckých výpovědí. Postup správce daně byl nezákonný, neboť před zahájením daňové kontroly nevyzval k podání dodatečných daňových přiznání. Z poznatků získaných během daňové kontroly za březen a duben 2016 mohl správce daně předpokládat, že dojde k doměření daně i u předmětných zdaňovacích období. Předmětem plnění od spol. PROGRO s.r.o. (dále jen „PROGRO“) a spol. EVODINA CZ s.r.o. (dále jen „EVODINA“) nebyl pronájem či zprostředkování pracovní síly, ale provedení určité práce. K bližšímu vymezení námitek lze odkázat na odvolání žalobkyně založené ve správním spisu.
3. Žalovaný v napadeném rozhodnutí vypořádal jednotlivé odvolací námítky žalobkyně. Shledal odvolací námítky nedůvodnými a ve shodě s prvostupňovým správcem daně dospěl k závěru, že žalobkyně neprokázala, že plnění deklarovaná na předmětných daňových dokladech od spol. PROGRO a spol. EVODINA byla fakticky uskutečněna těmito společnostmi, resp. dodavateli žalobkyně. Žalobkyně tak nemá nárok na odpočet daně ve smyslu § 72 a § 73 ZDPH.

III. Žalobní body

4. Z obsáhlé a méně přehledné žaloby lze jednotlivé žalobní námítky vymezit následovně.
5. Žalobkyně předně namítá neunesení důkazního břemene správcem daně. Požadavek správce daně a žalovaného, aby žalobkyně prokázala, že předmětní dodavatelé byli schopni práce realizovat, překračuje hranice důkazního břemena, které je žalobkyně povinna nést. Odkázala přitom na několik rozhodnutí Soudního dvora Evropské unie (dále jen „SD EU“) a rozhodnutí Nejvyššího správního soudu (dále jen „NSS“).
6. Správce daně a žalovaný nesprávně hodnotili důkazní prostředky a nedostatečně zjistili skutkový stav. Překážkou pro uplatnění nároku na odpočet daně nemůže být skutečnost, že platby spol. EVODINA byly prováděny na účet jiné společnosti se sídlem v zahraničí. Nesprávná jsou i zjištění z výstupu z mezinárodní výměny informací. Žalobkyně nikdy netvrdila, že její dodavatelé využívali pro plnění dodávek výhradně tuzemskou pracovní sílu. Účelově byla interpretována svědecká výpověď pana Č. Pan Č. však neměl přehled o jednotlivých obchodních společnostech – subdodavatelích žalobce, ani o osobách, které vykonávaly práci pro takové obchodní společnosti. Nelze žalobkyni klást za vinu, že spol. PROGRO nereagovala na výzvu správce daně, či že na adrese svého sídla nevyvíjí

ekonomickou činnost. Rovněž nelze žalobkyni klást k tíži skutečnost, že spol. EVODINA má pouze virtuální sídlo, nemá webové stránky, případně způsob inkasování úhrad.

7. Napadené rozhodnutí je podle žalobkyně nepřezkoumatelné. Absentuje v něm řádné hodnocení fotodokumentace předložené žalobkyní. Žalovaný se pak rovněž nevypořádal s odvolací námitkou, že zpráva o daňové kontrole neobsahuje zdůvodnění toho, proč správce daně přiřadil jednotlivé faktury k jednotlivým zakázkám tak, že k pracím provedeným v daném kalendářním měsíci přiřadil faktury od 11. dne daného měsíce do 10. dne následujícího měsíce. Plátce daně je totiž podle § 28 odst. 4 ZDPH oprávněn vystavit daňový doklad i 15. den po poskytnutém zdanitelném plnění.
8. Stanovení penále dle § 251 daňového řádu bylo nezákonné. Správce daně již z daňové kontroly za zdaňovací období března a dubna 2016 a z postupu k odstranění pochybností za zdaňovací období října a listopadu 2016 mohl předpokládat, že dojde k doměření daně. K tomu žalovaný odkázal na příslušná rozhodnutí NSS. Argumentaci žalovaného v tomto směru považuje žalobkyně za nepřiléhavou.
9. Poslední žalobní námitkou je pak podle žalobkyně porušení zásady neutrality systému daně z přidané hodnoty. K tomu mělo ze strany prvostupňového správce daně a žalovaného dojít právě tím způsobem, že žalobkyni byl odepřen nárok na odpočet daně z plnění přijatých od spol. PROGRO a spol. EVODINA.
10. V doplnění žaloby se ještě žalobkyně odkázala na rozsudek SD EU ze dne 3. 9. 2020, ve věci C-610/19. V tomto rozsudku SD EU uvedl, že je nepřípustné, aby byl osobě povinné k dani, která naplnila formální i hmotněprávní podmínky vzniku nároku na odpočet, odepřen odpočet daně na vstupu z přijatých zdanitelných plnění, s odůvodněním, že faktury týkající se těchto nákupů nelze považovat za věrohodné. K takovému odepření by mohl správce daně přistoupit jen v situaci, kdy by bylo dostatečně prokázáno, že se osoba povinná k dani aktivně podílela na daňovém úniku nebo věděla či měla vědět, že taková plnění jsou součástí daňového úniku.

IV. Vyjádření žalovaného

11. Žalovaný odkázal na žalované rozhodnutí, navrhl, aby soud žalobu zamítl. Jednotlivé okruhy žalobních námitek podrobně vypořádal. Setrval přitom na svém právním názoru uvedeném v napadeném rozhodnutí.
12. Ve vyjádření k doplnění žaloby se pak dostatečně zabýval i shora namítaným rozsudkem SD EU. Odkaz na tento rozsudek odmítl s tím, že se v daném případě jednalo o odlišný skutkový stav.

V. Posouzení věci krajským soudem

13. Krajský soud v řízení vedeném podle ust. § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, v platném znění (dále jen „s.ř.s.“), přezkoumal žalované rozhodnutí v mezích žalobních bodů, přičemž dospěl k následujícím skutkovým a právním závěrům
14. Na tomto místě soud považuje za vhodné připomenout, že ačkoliv je povinností orgánů veřejné moci svá rozhodnutí řádně odůvodnit, nelze tuto povinnost interpretovat jako požadavek detailní odpovědi na každou námitku (ve vztahu k soudům srov. např. odst. 61 rozsudku Evropského soudu pro lidská práva ve věci Van de Hurk v. Nizozemí). Nadto je třeba si uvědomit, že orgán veřejné moci na určitou námitku může reagovat i tak, že

v odůvodnění svého rozhodnutí prezentuje od názoru žalobkyně odlišný názor, který přesvědčivě zdůvodní. Tím se s námitkami účastníka řízení vždy - minimálně implicitně - vypořádá. Nelze proto bez dalšího uzavřít, že absence odpovědi na ten či onen argument žalobkyně v odůvodnění žalovaného rozhodnutí (či rozhodnutí soudu) způsobuje nezákonnost rozhodnutí či dokonce jeho nepřezkoumatelnost. Takovýto přístup by totiž mohl vést zejména u velmi obsáhlých podání až k absurdním důsledkům a k porušení zásady efektivity a hospodárnosti řízení. Podstatné je, aby se správní orgán (či následně správní soud) vypořádal se všemi základními námitkami účastníka řízení (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 5. 2009, č. j. 9Afs 70/2008-13).

15. Zároveň je nutné dodat, že rozsah reakce soudu na konkrétní námitky je co do šíře odůvodnění spjat s otázkou hledání míry [proto zpravidla postačuje, jsou-li vypořádány alespoň základní námitky účastníka řízení (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu /NSS/ ze dne 28. 5. 2009, č. j. 9Afs 70/2008-13, rozhodnutí NSS dostupná na www.nssoud.cz], případně (za podmínek tomu přiměřeného kontextu) i s akceptací odpovědi implicitní (což připouští i Ústavní soud – srov. např. usnesení ze dne 18. 11. 2011, sp. zn. II. ÚS 2774/09, odstavec 4 odůvodnění, usnesení ze dne 11. 3. 2010, sp. zn. II. ÚS 609/10, odstavec 5 odůvodnění, usnesení ze dne 7. 5. 2009, II. ÚS 515/09, odstavec 6 odůvodnění, či rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 12. 2011, č. j. 4 Ads 58/2011-72) - tzn., že na určitou námitku lze reagovat i (např.) tak, že v odůvodnění svého rozhodnutí soud prezentuje od názoru žalobkyně odlišný názor, který přesvědčivě zdůvodní tak, že toto zdůvodnění poskytuje dostatečnou oporu výroku rozhodnutí. Ústavní soud v této souvislosti konstatoval: *„[n]ení porušením práva na spravedlivý proces, jestliže obecné soudy nebudují vlastní závěry na podrobné oponentuře (a vyvracení) jednotlivě vznesených námitek, pakliže proti nim staví vlastní ucelený argumentační systém, který logicky a v právu rozumně vyloží tak, že podpora správnosti jejich závěrů je sama o sobě dostatečná“* (srov. náleze ze dne 12. 2. 2009, sp. zn. III. ÚS 989/08, bod 68; srov. obdobně též rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 3. 2013, č. j. 8 Afs 41/2012-50, bod 21, nebo ze dne 6. 6. 2013, č. j. 1 Afs 44/2013 - 30, bod 41, popř. ze dne 3. 7. 2013, č. j. 1 As 17/2013-50, bod 17). Ostatně i Ústavní soud v případě, že námitky stěžovatelů nejsou způsobitelné změnit výrok rozhodnutí, tyto nevypořádává (srov. např. bod 24. nálezu ze dne 28. 5. 2009, sp. zn. II. ÚS 2029/08; Ústavní soud zde uvedl: *„Ústavní soud se nezabýval dalšími námitkami stěžovatelky, protože by rozhodnutí o nich nebylo způsobitelné změnit výrok.“*), neboť si je plně vědom toho, že požadavky kladené na orgány veřejné moci - pokud jde o detailnost a rozsah vypořádání se s námitkami adresátů jejich aktů - nesmí být přemrštěné. Takové přehnané požadavky by byly výrazem přepjatého formalismu, který by ohrožoval funkčnost těchto orgánů, především pak jejich schopnost efektivně (zejména v přiměřené době a v odpovídajícím rozsahu) plnit zákonem jim uložené úkoly.
16. K tomu lze ještě uvést, že povinnost posoudit všechny žalobní námitky neznámá, že krajský soud je povinen reagovat na každou dílčí argumentaci a tu obsáhle vyvrátit, když jeho úkolem je vypořádat se s obsahem a smyslem žalobní argumentace (srov. rozsudek NSS ze dne 3. 4. 2014, č. j. 7 As 126/2013-19). Anebo jak uvedl NSS v rozsudku ze dne 24. 4. 2014, č. j. 7 Afs 85/2013, který lze aplikovat nejen na odůvodnění rozsudku soudu, ale analogicky a logicky i na odůvodnění rozhodnutí správních orgánů: *„...přestože je třeba z hlediska ústavních principů důsledně trvat na povinnosti dostatečného odůvodnění rozhodnutí, nemůže být tato povinnost chápána dogmaticky. Rozsah této povinnosti se totiž může měnit podle povahy rozhodnutí a musí být posuzován s ohledem na okolnosti každého jednotlivého případu. Podstatné podle názoru Nejvyššího správního soudu je, aby se správní soud ve svém*

rozhodnutí vypořádal se všemi stěžejními námitkami účastníka řízení, což může v některých případech konzumovat i vypořádání některých dílčích a souvisejících námitek. Absence výslovného posouzení dílčí žalobní námitky, která souvisela s námitkami stěžejními, za situace, kdy městský soud v odůvodnění napadeného rozsudku dospěl k věcně správnému závěru, že stěžovatel neunesl v daňovém řízení důkazní břemeno, neboť důkazy jím předložené neprokázaly u sporných obchodních případů splnění podmínek pro uplatnění nároku na odpočet DPH, nezpůsobuje jeho nepřezkoumatelnost. V této souvislosti lze odkázat např. na náleze Ústavního soudu ze dne 21. 12. 2004, sp. zn. II. ÚS 67/04, v němž bylo zdůrazněno, že z hlediska splnění náležitostí rozhodnutí není povinností soudu se v jeho odůvodnění speciálně vyjadřovat ke všem jednotlivým argumentům účastníka podporujícím jeho konkrétní a z hlediska sporu pouze dílčí tvrzení, pokud stanovisko k nim jednoznačně a logicky vyplývá ze soudem učiněných závěrů.“

17. Anebo jak uvedl NSS v rozsudku ze dne 6. 4. 2016, č.j. 6 Afs 3/2016-45, bod 19: „Nejvyšší správní soud se nejdříve zabýval námitkou nepřezkoumatelnosti rozsudku krajského soudu, přičemž dospěl k závěru, že jde o rozhodnutí zcela srozumitelné a přezkoumatelné. Je pravda, že krajský soud podrobně a výslovně nereagoval na každou jednotlivost, kterou stěžovatelka v žalobě namítla. Sám však na úvod rozhodnutí avizoval, že s ohledem na obsáhlou žalobu zvolí jinou cestu vypořádání žaloby, a to sice že zformuluje právní názor, v jehož konkurenci žalobní námitky jako celek neobstojí. Takový přístup je zcela legitimní a aproboval ho i Ústavní soud....“: „Není porušením práva na spravedlivý proces, jestliže obecné soudy nebudují vlastní závěry na podrobné oponentuře (a vyvracení) jednotlivě vznesených námitek, pakliže proti nim staví vlastní ucelený argumentační systém, který logicky a v právu rozumně vyloží tak, že podpora správnosti jejich závěrů je sama o sobě dostatečná.“ [náleze Ústavního soudu ze dne 12. února 2009 sp. zn. III. ÚS 989/08 (N 26/52 SbNU 247), bod 68]. Také Nejvyšší správní soud v minulosti uvedl, že „pokud si tedy stěžovatelka myslí, že na její košatou a obsáhlou žalobu musel reagovat krajský soud stejně košatým a obsáhlým rozsudkem, mylí se. Opačný závěr by směřoval k tomu, že u podání mimořádně rozsáhlých, jako je i podání stěžovatelky, by bylo velmi obtížné sepsat ‚přezkoumatelný‘ rozsudek.“ (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. června 2014 č. j. 10 Afs 18/2015-48, bod 13).
18. Dále platí, že samu okolnost, že soud nepřisvědčil argumentaci účastníka řízení, nelze bez dalšího považovat za porušení jeho práv. Právo na spravedlivý proces nelze vykládat tak, že jde o právo jednotlivce na vyhovění jeho návrhu či na rozhodnutí v jeho prospěch (srov. např. usnesení Ústavního soudu ze dne 20. 10. 2011, sp. zn. III. ÚS 2773/11, dostupné stejně jako další citovaná rozhodnutí Ústavního soudu na <http://nalus.usoud.cz>).
19. Soud dodává, že není smyslem soudního přezkumu stále dokola podrobně opakovat již jednou vyřčené, a proto se může soud v případech shody mezi názorem soudu a odůvodněním žalobou napadeného rozhodnutí odkazovat na toto odůvodnění (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 7. 2007, č. j. 8 Afs 75/2005 – 130 publikovaný pod č. 1350/2007 Sb. NSS, či rozsudky téhož soudu ze dne 2. 7. 2007, č. j. 4 As 11/2006-86, a ze dne 29. 5. 2013, č. j. 2 Afs 37/2012 – 47). Obdobně též aktuálně v nálezu Ústavního soudu ze dne 10. 11. 2020, sp. zn. III. ÚS 1889/20.
20. Jak vyplývá ze správního spisu a z napadeného rozhodnutí, správce daně vyzval dne 25. 5. 2016 žalobkyni k odstranění pochybností dle § 89 daňového řádu za zdaňovací období březen 2016. Vzhledem k rozsahu přetrvávajících pochybností správce daně zahájil u žalobkyně dne 23. 6. 2016 daňovou kontrolu za zdaňovací období březen a duben 2016. Správce daně, poté co obdržel odpověď na žádost o informace v rámci zahraniční

spolupráce, vyzval dne 6. 1. 2017 žalobkyni k prokázání skutečností, tedy aby žalobkyně prokázala, že fakticky přijala ve zdaňovacím období březen a duben 2016 zdanitelné plnění v tvrzeném rozsahu od spol. PROGRO. Pochybnosti vznikly správci daně i ohledně daňového tvrzení k dani z přidané hodnoty za zdaňovací období říjen a listopad 2016. Tyto pochybnosti se týkaly přijatého plnění od spol. EVODINA. Správce daně tak zaslal žalobkyni výzvu k odstranění pochybností za uvedené zdaňovací období. Na tuto výzvu však žalobkyně nereagovala. Pokud jde o výzvu k prokázání skutečností ohledně přijatého plnění od spol. PROGRO, k tomu žalobkyně v odpovědi na výzvu sdělila, že spol. PROGRO zajišťovala pro žalobkyni montážní práce při kompletaci regálů. Správce daně z důvodu přetrvávajících pochybností ohledně přijatých plnění za období říjen a listopad 2016 zahájil u žalobkyně dne 19. 4. 2017 daňovou kontrolu za zdaňovací období leden až únor 2016 a květen až listopad 2016. K výzvě k prokázání skutečností za zdaňovací období leden, březen, květen, červen, červenec, září, říjen a listopad 2016 navrhla žalobkyně výsledk účetní paní V. H. a jednatele pana M. J. Tyto důkazní prostředky správce daně pro nadbytečnost odmítl. Výpověď svědkyně H. provedl v odvolacím řízení žalovaný.

21. Podle § 72 odst. 1 ZDPH v rozhodném znění *"[n]árok na odpočet daně má plátce, pokud přijatá zdanitelná plnění použije pro uskutečnění své ekonomické činnosti"*. Podle § 73 odst. 1 tohoto zákona pak *"[p]látce prokazuje nárok na odpočet daně daňovým dokladem, který byl vystaven plátcem"*.
22. V daňovém řízení tíží daňový subjekt důkazní břemeno ohledně jeho tvrzení [§ 86 odst. 3 písm. c), § 92 odst. 3 daňového řádu, srov. rozsudek NSS ze dne 9. 2. 2005, č. j. 1 Afs 54/2004-125]. Daňový subjekt je odpovědný za to, že jím předložené důkazní prostředky prokážou jeho tvrzení (srov. rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 25. 4. 2003, čj. 31 Ca 62/2002-25, publikovaný pod č. 94/2004 Sb. NSS).
23. Podle § 92 odst. 3 daňového řádu, je důkazní povinnost daňového subjektu upravena takto: *Daňový subjekt prokazuje všechny skutečnosti, které je povinen uvádět v řádném daňovém tvrzení, dodatečném daňovém tvrzení a dalších podáních.*
24. Pokud daňový subjekt v daňovém řízení neprokáže jím tvrzené skutečnosti, nelze dovozovat, že tyto skutečnosti naopak musí prokázat správce daně, a pokud tak neučiní, dospět k závěru, že rozhodnutí správce daně bylo vydáno na základě neúplných skutkových zjištění (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 5. 2007, č. j. 9 Afs 32/2007-84).
25. Podle § 92 odst. 2 daňového řádu, je správce daně zavázán zjistit skutečnosti rozhodné pro správné stanovení daně co nejúplněji, přičemž v tom není vázán jen návrhy daňových subjektů. Z uvedené dikce se tak podává, že svého uplatnění se zde dostává zásadě projednací, kdy má daňový subjekt právo na prokázání svých tvrzení navrhnout důkazní prostředky, avšak současně není dokazování omezeno pouze na důkazní návrhy daňového subjektu. Judikatura NSS již přitom vyslovila, že při dokazování podle daňového řádu se neuplatní zásada vyšetřovací (např. rozsudek NSS ze dne 9. 2. 2005, č.j. 1 Afs 54/2004-125). Podle důvodové zprávy k § 92 odst. 2 daňového řádu: *„Neznamená to, že správce daně má povinnost zjistit skutečný skutkový stav, ale měl by vyvinout maximální úsilí, aby se tomuto stavu přiblížil. Správce daně není vázán dispozicí daňového subjektu a jím činěných návrhů na provedení důkazních prostředků, pokud však jsou takovéto návrhy předloženy, musí se jimi zabývat. Vedle toho však může provádět i dokazování iniciované vlastní úvahou. Při správě daní se však neuplatňuje zásada vyhledávací obvyklá např. v trestním právu, což odpovídá*

faktu, že důkazní břemeno ohledně výše daně nenese stát, nýbrž daňový subjekt. Primární iniciativa tudíž přísluší tomuto daňovému subjektu, který v procesu dokazování vedeném správcem daně musí své břemeno unést, jinak se vystavuje možnému kontumačnímu stanovení daně podle pomůcek (§ 98).“

26. V uvedeném ustanovení jsou vytyčeny mantinely povinnosti správce daně, když je tímto modifikována zásada materiální pravdy a zcela potlačena zásada vyšetřovací, neboť správce daně není zodpovědný za úplné zjištění skutečného stavu věci. Tímto je reflektována ta okolnost, že je to daňový subjekt, nikoliv správce daně, kdo má nebo by přinejmenším měl mít, znalosti o skutečnostech rozhodných pro prokázání jeho daňových tvrzení. V souladu s uvedenou premisou je v ustanovení § 92 daňového řádu zakotveno tzv. „rozložení důkazního břemene mezi správce daně a daňový subjekt,“ které představuje vyvážený komplex povinností tvrzení a povinností důkazních mezi daňovým subjektem a správcem daně (viz rozsudek NSS ze dne 30. 1. 2008, sp. zn. 2 Afs 24/2007).
27. Nejvyšší správní soud se k otázce rozložení důkazního břemene v daňovém řízení již opakovaně vyjádřil (za všechny srov. např. instruktivní rozsudek ze dne 27. 1. 2012, č. j. 8 Afs 40/2011-92). Ustáleně přitom judikuje, že daňové řízení je postaveno na zásadě, že každý daňový subjekt má povinnost sám daň přiznat, nese tedy břemeno tvrzení, ale také povinnost toto své tvrzení doložit, tj. nese i břemeno důkazní. Daňový subjekt má povinnost prokazovat k výzvě správce daně jen ty skutečnosti, které sám tvrdí (srov. nálezy Ústavního soudu ze dne 24. 4. 1996, sp. zn. Pl. ÚS 38/95). Svá tvrzení prokazuje především svým účetnictvím a jinými povinnými evidencemi a záznamy (např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 1. 2008, č. j. 2 Afs 24/2007-119, č. 1572/2008 Sb. NSS, ze dne 22. 10. 2008, č. j. 9 Afs 30/2008-86, ze dne 16. 7. 2009, č. j. 1 Afs 57/2009-83, či ze dne 8. 7. 2010, č. j. 1 Afs 39/2010-124).
28. Existence účetních dokladů, tj. příjmových dokladů či faktur, byť formálně bezvadných, sama o sobě zpravidla ještě neprokazuje, že se operace, která je jejich předmětem, opravdu uskutečnila (rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 2. 2006, č. j. 7 Afs 132/2004-99, ze dne 31. 12. 2008, č. j. 8 Afs 54/2008-68). Správce daně proto může vyjádřit důvodné pochybnosti o věrohodnosti, průkaznosti, správnosti či úplnosti účetnictví a jiných povinných záznamů. V tomto ohledu správce daně podle § 92 odst. 5 daňového řádu tíží důkazní břemeno, a to právě ve vztahu k prokázání důvodnosti jeho pochyb. Správce daně není povinen prokázat, že údaje o určitém účetním případě jsou v účetnictví daňového subjektu zaznamenány v rozporu se skutečností, je však povinen prokázat, že o souladu účetnictví se skutečností existují vážné a důvodné pochyby. Správce daně proto musí identifikovat konkrétní skutečnosti, na jejichž základě lze mít pochybnosti o věrohodnosti, úplnosti, průkaznosti nebo správnosti účetnictví (srov. shora zmíněné rozsudky č. j. 2 Afs 24/2007-119, č. j. 9 Afs 30/2008-86, č. j. 1 Afs 39/2010-124, nálezy Ústavního soudu ze dne 29. 10. 2002, sp. zn. II. ÚS 232/02).
29. Pokud správce daně unese své důkazní břemeno ve vztahu k výše popsaným skutečnostem, je opět na daňovém subjektu, aby prokázal pravdivost svých tvrzení a průkaznost, věrohodnost a správnost účetnictví ve vztahu k předmětnému obchodnímu případu, popř. aby svá tvrzení korigoval. Daňový subjekt přitom tyto skutečnosti prokazuje zpravidla jinými důkazními prostředky než vlastním účetnictvím.
30. Lze tak shrnout, že v první fázi daňového řízení leží důkazní břemeno na daňovém subjektu, který je povinen především svým účetnictvím a jinými povinnými záznamy

prokázat skutečnosti uváděné v daňovém přiznání k příslušné dani. Doložením všech požadovaných dokladů daňový subjekt své důkazní břemeno unese. Pokud má správce daně o předložených účetních dokladech pochybnosti, je na něm, aby popsáním způsobem takové pochybnosti o věrohodnosti, správnosti či průkaznosti účetnictví daňového subjektu vyjádřil. Důkazní břemeno pak přechází zpět na daňový subjekt, který je povinen tvrzené skutečnosti prokázat zpravidla dalšími důkazními prostředky (srov. shora zmíněný rozsudek č. j. 1 Afs 39/2010-124).

31. Po přezkoumání rozhodnutí nemůže krajský soud přisvědčit námitce žalobkyně ohledně neunesení důkazního břemene správcem daně a neoprávněného přenesení důkazního břemene na žalobkyni. Ze správního spisu totiž podle krajského soudu neplyne závěr, jež učinila žalobkyně v žalobě. Tedy, že požadavek správce daně, aby žalobkyně prokázala, že její dodavatelé byli schopni předmětné práce vykonat, překračuje hranice důkazního břemene. Předmětnými výzvami k prokázání skutečností vyzval správce daně žalobkyni, aby prokázala faktické přijetí plnění od svých dodavatelů spol. PROGRO a spol. EVODINA, a to za situace, kdy z předložených dokladů vyplývaly pochybnosti správce daně. Pokud se správce daně následně zabýval možnou realizovatelností předmětných prací ze strany uvedených společností s ohledem na jejich personální kapacitu, je zřejmé, že těmito úvahami pouze dokládal své pochybnosti po tom, co se žalobkyni na základě výzev k prokázání skutečností nepodařilo dostatečně prokázat přijetí zdanitelného plnění od svých dodavatelů. Proto neobstojí ani tvrzení žalobkyně, že správce daně a žalovaný kladou zásadní důraz na identifikaci konkrétních fyzických osob, které vykonávaly práce na zakázkách žalobkyně. Žalobkyně nebyla v průběhu daňového řízení povinna prokazovat, že dodavatelé byli schopni skutečně dané práce provést. Žádný takový požadavek ze strany správce daně a žalovaného nezazněl. Žalobkyni tížilo důkazní břemeno pouze k prokázání skutečnosti, že deklarovaná plnění byla fakticky uskutečněna uvedenými společnostmi.
32. Stěžejní však je, že se žalobkyni přijetí plnění od spol. PROGRO a spol. EVODINA prokázat nepodařilo. Jednatel žalobkyně pan M. J. k výzvě k prokázání skutečností ohledně PROGRO uvedl, že tato společnost zajišťovala montážní práce. Nevěděl, zda se jednalo o zaměstnance spol. PROGRO či subdodavatele. Ke své výpovědi přiložil i smlouvu o dílo mezi žalobkyní a spol. PROGRO. Taková smlouva však sama o sobě bez dalšího není způsobila prokázat tvrzení žalobkyně o tom, že v předmětných zdaňovacích obdobích přijala plnění od uvedené společnosti. V rámci protokolu o zahájení daňové kontroly nesdělil jednatel žalobkyně žádné relevantní skutečnosti, kterými by prokázal faktické přijetí zdanitelného plnění. Spol. PROGRO údajně nabídla žalobkyni spolupráci, jednatel žalobkyně si však nepamatoval, kde jednání probíhala. Za spol. PROGRO měl jednat pan J. P. Komunikace podle něj probíhala osobně či emailem. Společnost si nijak neprověřoval.
33. Na výzvu k poskytnutí informací spol. PROGRO nereagovala. Žádné webové stránky nabízející své služby či informace o sobě nemá. Za zdaňovací období roku 2015 měla jednoho zaměstnance. Daňové přiznání k dani z příjmu právnických osob za období roku 2016 nepodala. Z místního šetření provedeného dne 2. 9. 2016 správcem daně vyplynulo, že na adrese zapsaného sídla nebyl dohledán prostor, který by mohla spol. PROGRO používat k podnikání. Nepodařilo se dohledat ani jednatele společnosti pana P. Tyto okolnosti svědčí pochybnostem správce daně.

34. Pokud jde o spol. EVODINA, z úředního záznamu o podaném vysvětlení v rámci trestního řízení ze dne 4. 10. 2017, č. j. KRPE-46085-610/TČ-2016-170080 plyne, že jednatel pan B. S. žalobkyni nezná, žádné faktury nevystavoval ani k tomu nikoho nepověřil. Pod jeho vedením od 17. 11. 2015 spol. EVODINA nevyvíjela žádnou činnost, ani nikoho podnikáním jménem společnosti nepověřil. Rovněž pan S. podle svého vyjádření neznal jednatele žalobkyně pana J., samotnou žalobkyni, ani pana N., S. či paní M. Z podaného vysvětlení nadto plyne, že jednatel spol. EVODINA společnost „koupil“ víceméně jen pod tlakem tíživé finanční situace s příslibem finanční odměny. V podaném vysvětlení uvedl, že *„převod společnosti jsem s panem Němečkem dohodl u něj v autě s tím, že za to, že na mě firmu přepíše, mi dá v hotovosti 3.000 Kč. On mne pak vodil po úřadech, k notáři a ještě nevím kam, kde jsem podepisoval papíry, o jejichž významu mi nebylo nic známo (...) když jsem souhlasil s tím, že na sebe nechám přepsat firmu a že za to dostanu nějakou malou odměnu, tak to bylo zejména proto, že jsem v té době byl v tíživé finanční situaci (...)“* Jednatel žalobkyně si nepamatoval, jak došlo k navázání spolupráce, ani jak tato údajná spolupráce probíhala. Mělo se jednat o spolupráci dle ústní dohody.
35. U spol. EVODINA správce daně dále zjistil, že tato společnost rovněž nemá žádné webové stránky, sídlo má v obchodním rejstříku zapsané na virtuální adrese. Na výzvu k poskytnutí informací podle § 57 daňového řádu spol. EVODINA sdělila, že její činnost řídila na základě plné moci spol. PERGLE OFFICE s.r.o. Jednatel spol. EVODINA pan S. správci daně však sdělil, že do datové schránky přístup nemá a uvedenou odpověď na výzvu vidí poprvé. Správce daně dospěl podle krajského soudu správně i k závěru o nevěrohodné svědecké výpovědi svědkyně M., která měla vystavovat pro žalobkyni daňové doklady. Svědkyně M. nijak věrohodně nezdůvodnila proč správci daně a Policii ČR uváděla rozdílné osoby, od kterých měla dostávat pokyny k vystavování daňových dokladů. Přitom jak uvedeno výše, jednatel spol. EVODINA paní M. podle svých slov neznal. Těžko lze proto shledat výpověď paní M. učiněnou v daňovém řízení jako věrohodnou. V rámci této výpovědi totiž paní M. sdělila, že podklady dostávala mimo jiné i od pana S.
36. Rovněž výpověď svědka O. Č. a zaměstnanců žalobce, kteří se podíleli na pracích v zahraničí, svědčí o tom, že spol. PROGRO a EVODINA pro žalobkyni deklarovaná plnění neprovedly. Pan Č. pracuje pro žalobkyni jako office manager, zejména zajišťuje personální obsazení zakázek, vytváří faktury za vykonanou práci, shání ubytování v zahraničí, zajišťuje dopravu a zajišťuje přesuny zaměstnanců mezi jednotlivými zakázkami. Z jeho výpovědi vyplynulo, že společnosti PROGRO a EVODINA neznal, pouze připustil, že některé subdodavatele mohli zajišťovat i jednatele žalobkyně. Ani další z jednatelů žalobkyně pan V. S. však spol. EVODINA neznal, resp. dozvěděl se o ní až v rámci trestního řízení. Svědek Č. neznal ani jednatele uvedených společností – pana S. a pana P. Z jeho výpovědi tak nelze učinit závěr, že předmětné práce pro žalobkyni v daném období provedly uvedené společnosti.
37. Také výpovědi pracovníků, kteří se podíleli na realizaci jednotlivých zakázek v zahraničí, nepřinesly žádná nová zjištění ve vztahu k údajně provedeným pracím od spol. PROGRO a EVODINA, resp. nebyly s to prokázat, že uvedené společnosti práce pro žalobkyni provedly. Svědkové P. H., M. V., M. R., L. B. a P. K. shodně vypověděli, že společnosti PROGRO a EVODINA neznají a rovněž neznají ani jednatele těchto společností. Svědek D. D. připustil pouze tu skutečnost, že na zakázkách se podílelo více lidí z různých zemí, nezmínil při tom ale společnost EVODINA.

38. Prokázat takovou skutečnost se nepodařilo ani svědeckou výpovědí účetních M. Š. a V. H. Tyto se vyjádřily spíše ke způsobu, jakým zpracovávaly účetnictví, nesdělily však žádné relevantní informace, které by vedly k závěru, že v předmětném období byla zdanitelná plnění fakticky přijata od spol. PROGRO a EVODINA.
39. Ve shodě s žalovaným lze potom za velmi nestandardní považovat i jednání žalobkyně, která v rámci obchodní spolupráce rezignovala na jakékoli prověření spol. PROGRO a EVODINA. Jak již uvedeno výše, jednatel pan M. J. nedokázal vysvětlit, kde a za jakých okolností mělo dojít k navázání spolupráce, ani kde probíhala obchodní jednání. Platby za deklarovaná plnění hrazená na účet třetí osoby v zahraničí sice sama o sobě nemohou být žalobkyni kladena k tíži, avšak v souhrnu uvedených nestandardností dotvářejí celkový obraz o žalobkyní tvrzené obchodní spolupráci. Žalobkyně tyto nestandardnosti a z toho plynoucí pochybnosti správce daně a žalovaného nijak nevysvětlila, víceméně se jen omezila na námitky proti tomu, aby jí tyto skutečnosti byly kladeny k tíži.
40. Jak pojednáno výše, důkazní břemeno k prokázání daňového tvrzení tížilo žalobkyni. Toto důkazní břemeno bylo na žalobkyni přeneseno výše uvedenými výzvami správce daně k prokázání skutečností. Pochybnosti správce daně přitom byly v předmětných výzvách dostatečně specifikovány a konkretizovány ve vztahu k přijatému zdanitelnému plnění od spol. PROGRO a EVODINA. Nejednalo se o pouze obecné pochybnosti. Z daných výzev, kterými přešlo důkazní břemeno na žalobkyni nelze ani dovodit, že bylo povinností žalobkyně prokázat schopnost předmětných společností realizovat tyto práce. Žádná taková povinnost žalobkyni netížila. Žalobkyně měla být schopna prokázat pouze to, co tvrdila, tedy, že předmětná zdanitelná plnění žalobkyně přijala od spol. PROGRO a EVODINA. To se žalobkyni prokázat nepodařilo. Pokud správce daně žalobkyni neuznal odpočet daně, pak skutečnosti, které ho vedly k tomuto závěru, přesvědčivě popsal ve zprávě o daňové kontrole.
41. Krajský soud se ani neztotožňuje s tvrzením žalobkyně o tom, že správce daně a žalovaný nesprávně hodnotili důkazní prostředky, v důsledku čehož byl nedostatečně zjištěn skutkový stav věci, případně, že napadené rozhodnutí trpí nepřezkoumatelností. Předně třeba uvést, že určité skutečnosti, jako například absence webových stránek předmětných společností, jejich virtuální sídlo či nekontaktnost nebyly žalobkyni kladeny k tíži. Tyto skutečnosti byly pouze určitým impulsem k pochybám správce daně o souladu formálně předložených dokladů s realitou, pokud jde o přijetí zdanitelného plnění od spol. PROGRO a EVODINA. Správce daně tyto skutečnosti žalobkyni sdělil ve výzvách k prokázání skutečností a bylo pak na žalobkyni, aby tyto pochyby správce daně rozptýlila předložením důkazních prostředků prokazujících její tvrzení. Žalovaný v napadeném rozhodnutí správně uvedl, že si žalobkyně mohla zajistit tzv. auditní stopu, tedy zadokumentovaný tok plnění od začátku obchodní spolupráce až po její skončení. A to tím spíše, když žalobkyně tvrdí, že v době obchodní spolupráce byly tyto společnosti pro žalobkyni vždy kontaktní. Pokud jde o výpověď svědka Č., z této výpovědi nikterak nevyplynul závěr o tom, že předmětné práce pro žalobkyni provedla skutečně spol. PROGRO a EVODINA. Svědek Č. pouze připustil, že některé subdodavatele si mohli, aniž by o tom věděl, zajišťovat přímo jednatelé. Takové tvrzení však nijak neprokazuje přijetí plnění od citovaných společností.
42. Nadto tvrzení o zajištění (subdodávek) pracovníků přímo jednateli bez vědomí svědka Č. se s ohledem na další okolnosti nejeví být věrohodné. Sám svědek Č. uvedl, že pracovníci na stavbách byli pro účely kontroly vstupu evidováni (hlášení) předem. Z jeho výpovědi

navíc plynou další skutečnosti, které podstatným způsobem snižují věrohodnost žalobního tvrzení o tom, že některé z pracovníků zajišťovali pro dané zakázky sami jednatelé a svědek Č. tak o těchto osobách nemusel nic vědět. V rámci daňové kontroly totiž svědek Č. k dotazu na externí pracovníky / zaměstnance uvedl, že zajišťuje jejich dopravu a školení bezpečnosti práce, které jak uvedl, musí v Anglii mít „*všichni zaměstnanci, jinak nejsou vpuštěni na stavbu.*“ Byť tedy pan Č. připustil, že některé pracovníky mohli na danou zakázku zajistit přímo jednatelé, nejeví se být věrohodnou skutečností, že by v takovém případě tito jednatelé sami osobně rovněž zajišťovali činnosti, které měl na starost právě pan Č. (zajišťování dopravy, školení bezpečnosti práce a s tím spojená administrativa). Pokud by snad taková ojedinělá situace skutečně nastala, nic nebránilo jednatelům takovou běh věcí blíže popsat a prokázat například formou emailové komunikace se spol. PROGRO a EVODINA či jakýmkoli jiným důkazním prostředkem. To platí zvláště v situaci, kdy šlo o zjevnou nestandardnost, neboť jednatelé v takovém případě suplovali pracovní náplň svědka Č..

43. Pokud jde namítanou absenci hodnocení fotodokumentace předložené žalobkyní a rovněž hodnocení předávacích protokolů, ztotožňuje se krajský soud s tím, jak tyto námitky vypořádal žalovaný. Žalobkyně, ač vytýkala žalovanému, že se k předloženým fotografiím nikterak nevyjádřil, sama ani v žalobě neuvedla, co těmito fotografiemi mínila prokazovat. V žalobě dokonce ani předmětnou fotodokumentaci neoznačila, když ve správním spisu se nachází fotografií vícero na různých místech. Žalobkyně měla pravděpodobně na mysli fotografie, jež jsou přílohou listiny nazvané „Odpovědi na Vaše otázky ze zahájení daňové kontroly č. j. 1213936/16/2801-60562-609326“ ze dne 29. 6. 2016. Ani soudu však není známo co žalobkyně těmito (velmi nekvalitními) fotografiemi hodlala prokazovat. Za situace, kdy ani sama žalobkyně nebyla v žalobě schopna k předkládané fotodokumentaci cokoli uvést, obстоjí stručné vypořádání obdobné odvolací námitky tak, že předmětné fotografie samy o sobě ničeho k dané věci neprokazují.
44. Nedůvodná je i námitka stran nedostatečného odůvodnění toho, jakým způsobem správce daně přiřazoval faktury k jednotlivým zakázkám žalobkyně. Podle soudu správce daně v tomto ohledu dostal své povinnosti a svůj postup dostačujícím způsobem odůvodnil. Lze proto jen ve shodě s žalovaným odkázat na str. 18 zprávy o daňové kontrole, kde správce daně k přiřazování faktur k jednotlivým zakázkám uvedl, že kritériem bylo datum vystavení a textový popis předmětu fakturace, a to tak, že „*faktury vystavené od 11. dne příslušného měsíce do 10. dne následujícího měsíce, byly vyhodnoceny jako faktury za práce vykonané v příslušném měsíci, pokud je na daňovém dokladu uvedena pouze jedna zakázka, byla OSVČ přiřazena v příslušném období pouze k této zakázce, pokud je na faktuře uvedeno více zakázek, byla OSVČ přiřazena v příslušném období ke každé uvedené zakázce.*“ Na následujících stranách zprávy o daňové kontrole (str. 19-31) pak správce daně přehledným způsobem za pomoci tabulek popsal, co bylo předmětem fakturace u jednotlivých zakázek.
45. Žalobkyně namítala rovněž nezákonnost stanovení penále dle § 251 daňového řádu. NSS v rozsudku ze dne 28. 1. 2015, č. j. 2 Afs 174/2014-30, bod 21 uvedl: „*V této souvislosti lze ve shodě se stěžovatelkou poukázat na již citovaný rozsudek ze dne 10. 10. 2012, č. j. 1 Ans 10/2012 – 52, v němž Správce daně má tedy v okamžiku, kdy rozpozná, že se postup k odstranění pochybností začíná svým rozsahem vymykat zákonným mantinelům tohoto procesu, tento proces ukončit a přejít do režimu daňové kontroly.*“ V nyní projednávaném případě ze správního spisu podle soudu plyne, že nebyly dány předpoklady pro vydání výzvy dle § 145 odst. 2 daňového řádu. Správce daně mohl důvodně očekávat nutnost rozsáhlého a

komplexního dokazování ve vztahu k přijatému zdanitelnému plnění od spol. PROGRO a EVODINA, jak jej tvrdila žalobkyně prostřednictvím formálních dokladů. Správce daně tak nemohl důvodně předpokládat konkrétní doměření daně a nebyl tedy naplněn důvod pro vydání výzvy k podání dodatečného daňového přiznání. Žalovaný se k tomuto vyjádřil v bodu 74 napadeného rozhodnutí, kde uvedl, že *„před zahájením daňové kontroly bylo zřejmé, že k prověřování plnění od dodavatele EVODINA bude zapotřebí rozsáhlé dokazování (což se ostatně potvrdilo), aby mohl být učiněn závěr, zda se plnění uskutečnila tak, jak deklarují daňové doklady. Zároveň nebylo možné očekávat, že by odvolatel podal dodatečné daňové přiznání, kde by se vzdal nároků na odpočet daně, neboť po celou dobu daňové kontroly včetně podaného odvolání zastával oprávněnost nároku na odpočet daně z přijatých plnění od dodavatele EVODINA.“* Vzhledem k uvedeným skutkovým okolnostem tak soud považuje postup správce daně za správný.

46. K okolnostem, které mají za následek vznik povinnosti hradit penále, se vyjádřil NSS v rozsudku ze dne 10. 10. 2018, č. j. 6 Afs 61/2018-30, bod 15, kde uvedl: *„[z]de má skutečně podstatný význam, zda bylo postupováno v souladu s ustanovením § 145 odst. 2 daňového řádu a zda následně bylo podáno dodatečné daňové přiznání, nebo zda bylo přistoupeno k zahájení daňové kontroly. Pokud je totiž daň doměřována 6 Afs 61/2018 na základě dodatečného daňového přiznání, nevzniká povinnost uhradit penále z částky, která je v něm uvedena – viz ustanovení § 251 odst. 4 daňového řádu. Tento fakt byl ostatně jedním z nosných důvodů usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 11. 2016, č. j. 1 Afs 183/2014 – 55, v němž ... dospěl k závěru, že dovolu-li se správce daně o skutečnostech či důkazech nasvědčujících tomu, že by daňovému subjektu měla být **určitá daň doměřena**, je zásadně povinen daňový subjekt o tom zpravit a vyzvat jej k podání dodatečného daňového tvrzení“* (zvýraznil krajský soud). K obdobným závěrům pak dospěl NSS i v rozsudku ze dne 29. 7. 2015, č. j. 6 Afs 184/2015-84. V nyní souzené věci má soud za to, že o určité dani k doměření nebylo lze v dané fázi řízení uvažovat.
47. Za důvodnou krajský soud nepovažuje ani námitku porušení zásady neutrality daně z přidané hodnoty. Taková námitka by měla smysl v případech, kdy by správce daně například odmítl přiznat odpočet daně s tím, že vynaložení prvních investičních nákladů by nepovažoval za ekonomickou činnost (k tomu viz rozsudek SD EU ze dne 17. 10. 2018, ve věci C-249/17 - Ryanair). Taková uvedená situace však v souzeném případě nenastala. Správce daně žalobkyni neuznal odpočet daně z přidané hodnoty z toho důvodu, že neprokázala provedení prací dodavateli PROGRO a EVODINA, tedy nesplnila podmínky pro nárok na odpočet daně podle výše uvedených hmotněprávních ustanovení ZDPH. Taková námitka je proto za takto zjištěného skutkového stavu neopodstatněná. Argumentace žalobce spojená s tvrzeným porušením zásady neutrality DPH a požadavek na omezení formalistických postupů není na místě, neboť podstatným pro danou věc je to, že to byla právě žalobkyně, která nebyla schopna prokázat svá tvrzení a nesplnila fakticky základní požadavky pro přiznání odpočtu DPH z přijatých plnění.
48. Žalobkyně ještě v doplnění žaloby odkazovala na rozsudek SD EU ze dne 3. 9. 2020, ve věci C-610/19. Tento rozsudek SD EU však není na danou věc přiléhavý, neboť reaguje na zcela jiný skutkový stav věci. V daném případě se jednalo o pochybení maďarské daňové správy, když konstatovala daňový únik, o němž osoba povinná k dani musel vědět, a to jen na základě nevěrohodného obsahu faktur. V nyní projednávaném případě ale správce daně ani žalovaný nekonstatovali u žalobkyně daňový únik. Správce daně žalobkyni odepřel odpočet daně z přidané hodnoty s odkazem na žalobkyni neprokázané přijetí zdanitelného

plnění od spol. PROGRO a EVODINA. Přitom podle judikatury NSS je taková skutečnost důvodem pro odepření odpočtu daně ze strany správce daně. Například v rozsudku ze dne 31. 7. 2013, č. j. 9 Afs 57/2012-26 (poslední strana) týkající se skutkově obdobné věci NSS uvedl: „*V daném kontextu je tedy nutné se ztotožnit se závěry správce daně i žalovaného, že stěžovatel nedostál své důkazní povinnosti, neboť nedoložil, že i přes vzniklé pochybnosti se sporný účetní případ udál tak, jak o něm bylo účtováno, tj. neprokázal, že předmětné zdanitelné plnění přijal od společnosti Precis CZ.*“ Závěry citovaného rozsudku jsou pro obdobný skutkový stav plně použitelné i na nyní projednávanou věc.

49. Závěrem lze ještě uvést, že pokud žalobkyně v doplnění žaloby ze dne 19. 10. 2020 podpořila svoji argumentaci zproštěním obžalovaných v trestním řízení ve věci vedené pod sp. zn. 62 T 5/2019 u Krajského soudu v Hradci Králové - pobočky v Pardubicích, tak soudu je z úřední činnosti známo, že Vrchní soud v Praze citovaný rozsudek zdejšího soudu zrušil (řízení vedené pod sp. zn. 3 To 21/2020) a věc vrátil k novému projednání. Závěry rozhodnutí odvolacího soudu vyzněly spíše tak, že zproštění obžalovaných nebylo zcela na místě.
50. Po provedeném přezkumu, s ohledem na uvedené závěry, tak musí soud konstatovat, že námitkám žalobkyně nepřisvědčil a žalobu tedy nepovažuje za důvodnou. Protože žaloba nebyla shledána důvodnou, krajský soud ji dle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.

VI. Náklady řízení

51. Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ust. § 60 odst. 1 s.ř.s., když neúspěšná žalobkyně neměla právo na náhradu nákladů řízení a úspěšnému žalovanému žádné náklady řízení podle obsahu spisu nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Pardubice, 2. června 2021

JUDr. Jan Dvořák v. r.
předseda senátu